

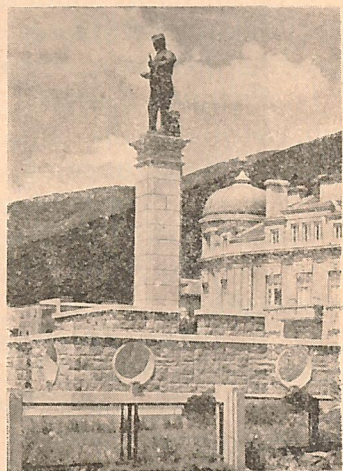
РОДНОТО МЪСТО НА ХАДЖИ ДИМИТЪРЪ

(Откъслекъ отъ сложената подъ печатъ книга „Безсмъртния войвода“)

Въ политѣ на източна Стара-планина, въ подножието на величественитѣ Сини-камъни, като уморенъ пѣтникъ е легналъ стариятъ градъ, градътъ на стотѣхъ воеводи — хайдушкиятъ Сливенъ.

Нѣкога, въ годинитѣ на робството, Сливенъ е билъ единъ отъ най-многолюднитѣ и най-жизописнитѣ градове на цѣла Европейска Турция. Гжста, непроходима, вѣковна гора се е спускала отъ Балкана къмъ широкото Сливенско поле, а по склоноветѣ на планината сж растѣли буйни лозя и обширни градини отъ рози. Изъ синитѣ камъни сж скачали бистри, пѣнести потоци, спускали сж се въ града, запѣвали подъ лозницитѣ и чимширитѣ въ голѣмитѣ сливенски дворове, лжкатушели изъ тѣснитѣ, криви улици и се прибирали упокоени въ коритата на Селишката, Новоселската и Асеновската рѣки.

Пѣсенята на потоцитѣ се сливала съ пѣсенята на ранобуднитѣ сливенци, приучени отъ деца на упоритъ трудъ. Тѣ се славѣли по цѣлата турска държава като изкустни майстори-занаятчии, като кебеджии (тъкачи на специални влакнести одеала), като тъкачи на шаекъ, като майстори на барутъ и на оръжие.

Султанътъ ималъ нужда отъ майстори като сливенскитѣ, затова далъ на града много права, каквито рѣдко давалъ на българското население. Въпрѣки това, сливенци били най-непокорната рая на султана. Тѣ се отличавали съ свободолюбивия си духъ и никакъ не обичали турцитѣ. Въ голѣмата си частъ населението на града било българско. Въ Сливенъ имало квартали, гдето турчинъ не е смѣялъ да за-